

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Milana Podhrázkého a soudců Petra Mikeše a Jitky Zavřelové v právní věci žalobkyně: **BMKco, s. r. o.**, se sídlem Kvítkovická 1533, Napajedla, zastoupená Mgr. Markétou Vojtáškovou, advokátkou se sídlem Kvítková 124, Zlín, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 7, Praha 4, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 11. 2018, sp. zn. 26266920/7771/NK0009/640501, čj. 10013-2/2018-900000-317, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 24. 11. 2020, čj. 29 Af 6/2019-160,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Celní úřad pro Zlínský kraj (dále „celní úřad“) doměřil žalobkyni v návaznosti na kontrolu po propuštění zboží (šrouby, matice a podložky) šesti dodatečnými platebními výměry ze dne 5. 12. 2017, čj. 66470/2017-640000-51, čj. 66485/2017-640000-51, čj. 66491/2017-640000-51, čj. 66494/2017-640000-51, čj. 66497/2017-640000-51, čj. 66499/2017-640000-51, clo v celkové výši 4 447 026 Kč. Zjistil totiž, že u předchozích celních rozhodnutí týkajících se tohoto zboží byla uvedena nesprávná informace ohledně jeho původu, konkrétně Tchaj-Wan namísto Čínské lidové republiky. Proti uvedeným platebním výměrům podala žalobkyně odvolání, k němuž žalovaný shora uvedeným

rozhodnutím tyto platební výměry změnil tak, že do výroků doplnil odkaz na § 256 zákona č. 13/1993 Sb., celní zákon, a ve zbytku je ponechal beze změny.

[2] Rozhodnutí žalovaného napadla žalobkyně žalobou u Krajského soudu v Brně. Namítala, že žalovaný pouze následoval pokyn Evropského úřadu pro boj proti podvodům (dále „OLAF“), nesprávně vyložil prováděcí nařízení Komise (EU) č. 2016/278 ze dne 26. 2. 2016 o zrušení konečného antidumpingového cla uloženého na dovoz některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli pocházejících z Čínské lidové republiky, rozšířeného na dovoz některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli zasílaných z Malajsie bez ohledu na to, zda je u nich deklarován původ z Malajsie (dále „prováděcí nařízení 2016/278“), a s ohledem na to nesprávně aplikoval zrušené nařízení Rady (ES) č. 91/2009 ze dne 26. 1. 2006 o uložení konečného antidumpingového cla na dovoz některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli pocházejících z Čínské lidové republiky (dále „nařízení 91/2009“). V důsledku prováděcího nařízení 2016/278, resp. zrušení nařízení 91/2009 měla být zastavena všechna řízení týkající se vyměření antidumpingového cla. Žalovaný nadto nesprávně posoudil délku prekluzivní lhůty, která uplynula již před zahájením doměřovacího řízení, a celní orgány nedostatečně vymezily znaky konkrétní skutkové podstaty trestného činu (ve smyslu § 265 celního zákona). Z informace OLAF ev. č. OCM(2017)2249 – 01/01/2017 (dále „informace OLAF“), kterou vzaly celní orgány za podklad rozhodnutí, neplyne, že by zboží dovezené žalobkyní bylo skutečně vyrobeno v Číně, tyto úvahy jsou v ní uvedeny pouze jako pravděpodobné. Žalovaný navíc rozhodoval odlišně od dřívější skutkové a právně totožné věci, čímž porušil zásadu legitimního očekávání.

[3] Krajský soud žalobu výše označeným rozsudkem zamítl. Celní orgány nejsou na základě nařízení 91/2009 oprávněny zvažovat, zda při splnění vymezených podmínek (původ zboží a jeho tarifní zařazení) clo v jednotlivém případě vyměří či nikoliv, neboť kritéria pro jeho vyměření plynou z předpisů Evropské unie. Doměření cla nepředstavuje sankční opatření, ale slouží k nápravě skutečného stavu podle požadavků práva (celního tarifu). K doměření cla došlo v důsledku zjištění totožnosti zboží dovezeného z Číny na Tchaj-Wan a z Tchaj-Wanu do České republiky. Celní úřad konkrétně uvedl, na jakých řádcích excelové tabulky, která činí přílohu informace OLAF, se nachází relevantní údaje (označení kontejnerů, v nichž bylo zboží dovezeno), na jejichž základě učinil závěr o odlišném původu zboží. Soud považuje skutková zjištění za dostatečná pro určení skutečného původu zboží v Číně, přičemž jejich důkazní síla plyne z šetření OLAF provedeného v součinnosti s tchajwanskými celními orgány. Informace plynoucí ze shromážděných podkladů jasně identifikují jednotlivé zásilky zboží, které bylo na základě celních prohlášení propuštěno do volného oběhu, a lze je spárovat s transfery čínského zboží na Tchaj-Wan. Co se týče aplikace nařízení 91/2009, to bylo zrušeno až ke dni 28. 2. 2016 s účinností *ex nunc*, avšak celní dluhy žalobkyně vznikly před tímto datem. Dané nařízení se na ně tedy vztahuje. NSS v rozsudku ze dne 19. 8. 2020, čj. 2 Afs 377/2019-31, jednoznačně odmítl úvahu ohledně žalobkyní popsaného výkladu čl. 1 prováděcího nařízení 2016/278, s čímž se ztotožnil i krajský soud. Z hlediska naplnění podmínek § 265 celního zákona, potažmo plynutí prekluzivní lhůty, krajský soud uvedl, že související úvahy žalovaného jsou přezkoumatelné a správné, neboť v řízení bylo zjištěno zastření skutečného původu zboží uvedením nepravdivého kódu „TW“, v důsledku čehož bylo možno obejít antidumpingové clo. Pro aplikaci § 265 celního zákona a prolomení tříleté prekluzivní lhůty tedy postačuje pouze zdůvodnitelná obava o potenciálně možném naplnění skutkové podstaty některého trestného činu uvedeného

pokračování

v českém trestním zákoníku, není třeba trvat na takové míře podrobnosti, jako by tomu bylo v samotném trestním řízení. Ani s námitkou porušení zásady legitimního očekávání se krajský soud neztotožnil, neboť vzhledem k ojedinělosti nezakládá dřívější dílčí aplikace § 265 celního zákona správní praxi, z níž by očekávání žalobkyně mohla plynout, tím spíše, je-li takový postup v rozporu s judikaturou správních soudů a Soudního dvora EU.

II. Obsah kasační stížnosti

[4] Proti rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále „stěžovatelka“) kasační stížnost. Nadále trvá na tom, že žalovaný nesprávně vyložil a aplikoval čl. 1 prováděcího nařízení 2016/278, přičemž krajský soud se s touto otázkou vypořádal jen s odkazem na judikaturu NSS. Závěry plynoucí z rozsudku NSS čj. 2 Afs 377/2019-31 jsou však nelogické, nesprávné a protiústavní, mj. i proto, že jsou v rozporu s jazykovým a logickým výkladem prováděcího nařízení 2016/278. V čl. 2 je výslovně uvedeno, že „zrušení antidumpingového cla není základem pro vrácení cla vybraného před tímto datem“. Pokud Evropská komise nezamýšlela zastavit veškerá řízení týkající se vyměření či doměření antidumpingového cla, nebyla by taková informace (viz citace) nutná. Podle stěžovatelky bylo úmyslem Komise po zrušení antidumpingového cla již žádné další dle zrušeného nařízení 91/2009 nevyměřit ani nedoměřit. Je-li možný dvojí výklad, měl by být upřednostněn výklad *in dubio pro mitius*, tedy ve prospěch stěžovatelky. Na základě prováděcího nařízení 2016/278 tedy byla dotčena jednotlivá celní řízení, která byla ve vztahu ke zboží dovezenému stěžovatelkou zahájena, a proto nebylo možno clo k tomuto zboží vyměřit či doměřit.

[5] Dále stěžovatelka namítá uplynutí prekluzivní lhůty, neboť celní orgány zahájily kontrolu až v březnu 2017, tedy po více než 3 letech od vzniku celního dluhu. Ten nevznikl v důsledku činu, který by bylo možno považovat ve smyslu § 265 celního zákona za důvod pro zahájení trestního řízení, proto nebylo možno clo doměřit po uplynutí tříleté prekluzivní lhůty. Úvahy o trestnosti jednání stěžovatelky jsou naprosto nesprávné. Nelze je opřít pouze o zjištění OLAF a prokázání původu zboží v Číně, nikoliv na Tchaj-Wanu, neboť z této skutečnosti bez dalšího neplyne, že se jedná o trestný čin. Krajský soud rezignoval na užití trestních předpisů pro zjištění naplnění § 265 celního zákona a zdůvodnění objektivní a subjektivní stránky vytýkaného trestného činu, v důsledku čehož je rozsudek ve věci nezákonný. Správný v tomto kontextu není ani závěr krajského soudu, že nebylo ve věci třeba shromáždit podklady nutné pro zahájení trestního řízení. Podle stěžovatelky je nutné pro přijetí závěru o podezření ze spáchání trestného činu (jakožto nutné podmínce pro aplikaci § 265 celního zákona) alespoň označit okolnosti, které by nasvědčovaly trestné činnosti související se vznikem celního dluhu. Pro tento závěr nepostačuje pouhé nesprávné uvedení kódu „TW“ do příslušné kolonky, samotná existence celního dluhu k závěrům o podezření ze spáchání trestného činu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 trestního zákoníku nepostačuje, neboť je vyžadován úmysl. Z ničeho ale nevyplývá, že stěžovatelka o „skutečném“ původu zboží věděla či že měla v úmyslu clo krádit. Povinnost označit konkrétní trestný čin, jehož se měl dlužník (zde stěžovatelka) dopustit, plyne i z judikatury Soudního dvora EU, což celní úřad neučinil a žalovaný jeho pochybení nenapravit. Proto bylo clo v projednávané věci doměřeno v rozporu s čl. 221 odst. 3 první věty nařízení Rady (EHS) č. 2913/92 ze dne 12. 10. 1992, kterým se vydává celní kodex Společenství (dále „celní kodex EHS“).

[6] Rovněž informace OLAF a k ní přiložená excelová tabulka nejsou dostatečnými, relevantními a objektivními podklady pro rozhodnutí ve věci, neboť chybí přímý důkaz o tom, že dovezené zboží bylo ve skutečnosti vyrobeno v Číně, nikoliv na Tchaj-Wanu. Závěr krajského soudu týkající se této tabulky je nesprávný a rozhodně nemůže legitimně stanovit rozsah potřebné „míry jistoty“ skutkových zjištění. Závěr krajského soudu, že postačuje „praktická jistota“ a není třeba dostatečná míra pravděpodobnosti, je neústavní, neboť bylo na žalovaném, aby oprávněnost doměřeného antidumpingového cla dostatečně prokázal. Informaci OLAF nelze považovat z hlediska zákona za důkaz, neboť nesplňuje požadované náležitosti, navíc není namístě ji bez dalšího akceptovat pouze z titulu autority komise OLAF, pokud nelze popsání závěry jakkoliv řádně provést a vyhodnotit. Stěžovatelka setrvává i na námitce porušení zásady legitimního očekávání. Odmítá úvahu krajského soudu ohledně toho, že označené jiné rozhodnutí představovalo pouze osamocené rozhodnutí, které nemohlo založit legitimní očekávání, a to s tím, že se jednalo rovněž o rozhodnutí ve věci stěžovatelky.

III. Vyjádření žalovaného

[7] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti zdůraznil, že námitkou nesprávné aplikace nařízení 91/2009 v kontextu jeho zrušení prováděcím nařízením 2016/278 se zabýval již v odvolacím řízení, stejně tak ji řádně a přiléhavě vypořádal i krajský soud. Jelikož ke zrušení nařízení 91/2009 došlo s účinností *ex nunc* ke dni 28. 2. 2016, veškeré dovozy zboží uskutečněné před tímto datem antidumpingovému clu podléhaly, a to bez ohledu na to, kdy bylo clo vyměřeno či doměřeno. Výklad prováděcího nařízení 2016/278 nabídnutý stěžovatelkou je zcela mylný a nesprávný, neboť pojem „řízení“ je chápán ve smyslu obecných dumpingových řízení zahájených Komisí. Rovněž se žalovaný i krajský soud již dříve vypořádali s námitkou uplynutí prekluzivní lhůty pro doměření antidumpingového cla. Celní orgány nejsou orgány činnými v trestním řízení a kvalifikaci jednání způsobitelného pro zahájení trestního řízení provádějí jen pro účely celního řízení. V projednávané věci žalovaný dospěl k závěru, že je dáno reálné podezření ze spáchání trestného činu podvodu, případně podezření ze zkrácení cla jakoukoliv jinou osobou, která se na dovozu zboží přímo či nepřímo podílela, a to ve smyslu trestného činu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby. Tím žalovaný osvědčil, že jsou splněny podmínky pro aplikaci § 265 celního zákona pro prodloužení prekluzivní lhůty. Závěry celních orgánů o prodloužení prekluzivní lhůty jsou tak v souladu s judikaturou SDEU i rozsudkem NSS ze dne 7. 8. 2019, čj. 4 Afs 152/2019-68. Stěžovatelka v rozporu s konstantní judikaturou správních soudů nadále usiluje o zpochybnění prokázaného původu zboží na základě informace OLAF. Zpráva OLAF z mise ev. č. OCM(2017)11599 – 15/06/2017 (dále „zpráva OLAF z mise“) činí jednoznačný závěr, že spojovací prostředky v kontejnerech, ke kterým bylo prováděno šetření, pochází z Číny. V projednávané věci bylo nade vší pochybnost prokázáno, že zboží (spojovací prostředky) dovážené stěžovatelkou nepochází z Tchaj-Wanu, a tedy kód TW v jednotlivých celních prohlášeních byl nesprávný. Rovněž bylo zjištěno, že zboží bylo na Tchaj-Wan dovezeno z Číny. Stěžovatelka zpochybňuje předložené podklady pouze fabulacemi o jejich údajné neprůkaznosti, aniž by sama předložila vlastní verzi skutkového stavu a doložila pravdivost jí deklarovaných skutečností. Zpráva OLAF z mise i informace OLAF jsou způsobilým důkazem pro doměření antidumpingového cla stěžovatelce. Rovněž námitkou porušení zásady legitimního očekávání se žalovaný i krajský soud již zabývali a stěžovatelka ji v kasační stížnosti podrobně nerozvedla. Není možno přisvědčit tomu, že by dřívější konkludentní vyměření cla bez provedení kontroly po propuštění

pokračování

zboží či verifikaci jeho původu zakládalo legitimní očekávání, že takto bude celní úřad postupovat i nadále. Na tom nic nemění ani skutečnost, bylo-li dřívější (odlišné) rozhodnutí vydáno právě stěžovateli, neboť nemůže ve světle judikatury SDEU obstát a obsahuje překonané závěry. Navíc se předmětné dovozy zboží uskutečnily od března 2013 do března 2014, tudíž by legitimní očekávání stěžovatelky mohlo založit pouze jednání celních orgánů učiněné před tímto obdobím, nikoliv rozhodnutí ze srpna 2015.

IV. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[8] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v mezích rozsahu kasační stížnosti a v ní uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[9] Kasační stížnost není důvodná.

[10] Nejvyšší správní soud úvodem podotýká, že shodnými skutkovými i právními otázkami se již v případě téže stěžovatelky zabýval v rozsudcích ze dne 19. 8. 2020, čj. 2 Afs 376/2019-31 a čj. 2 Afs 377/2019-31, ze dne 26. 8. 2020, čj. 3 Afs 163/2018-29, a dále ze dne 22. 12. 2021, čj. 3 Afs 379/2020-31, a ze dne 13. 1. 2022, čj. 2 Afs 388/2020-46. V úplnosti lze tedy odkázat na závěry v těchto rozsudcích obsažené, jakožto i na závěry plynoucí např. z rozsudku NSS ze dne 15. 11. 2018, čj. 9 Afs 24/2017-45.

[11] Obdobně jako v rozsudcích čj. 3 Afs 379/2020-31 a čj. 2 Afs 388/2020-46, i nyní je namístě stěžovatelce vytknout, že kasační námitky z velké míry odpovídají námitkám žalobním bez podrobné reflexe toho, jak se s nimi krajský soud vypořádal, resp. bez detailního zpochybnění jeho závěrů. Takovému pojetí kasační stížnosti (byť zcela určitě přípustné) musí odpovídat i způsob, jakým se Nejvyšší správní soud s jednotlivými, již dříve vznesenými námitkami bude zabývat (k tomu srov. obdobně též např. rozsudky NSS ze dne 23. 6. 2005, čj. 7 Afs 104/2004-54, či rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010, čj. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS). I v nyní projednávané věci se stejně jako v těchto uvedených dřívějších rozsudcích Nejvyšší správní soud ztotožňuje se závěrem krajského soudu, že celní orgány nepochybily, pokud svůj závěr opřely zejména o informaci OLAF (a její přílohy), která má charakter předběžné informace předané OLAF členským státům [ve smyslu čl. 12 nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 883/2013 ze dne 11. 9. 2013 o vyšetřování prováděném Evropským úřadem pro boj proti podvodům (OLAF)]. Použitelnost takové informace OLAF či jiných výsledků šetření tohoto orgánu, které nejsou konečnou zprávou, jako podkladu rozhodnutí také plyne z rozsudků tohoto soudu ze dne 10. 8. 2011, čj. 1 Afs 44/2011-85, ze dne 17. 9. 2015, čj. 9 Afs 128/2015-60, a ze dne 7. 11. 2018, čj. 2 Afs 332/2016-41. Informace OLAF a její přílohy v daném případě vyhovují judikaturou vymezeným požadavkům na konkrétnost jejich závěrů. Krajský soud v nyní napadeném rozsudku konkrétně popsal skutková zjištění týkající se jednotlivých dovozů zboží z Číny na Tchaj-wan a jejich navazujícím vývozům z Tchaj-wanu do ČR, a to včetně akceptace těchto skutečností tchajwanskými celními orgány. Závěry popsané krajským soudem se stěžovatelce nepodařilo nijak zpochybnit, neboť v tomto směru přednesla jen natolik obecnou argumentaci, která svědčí spíš o pouhé nespokojenosti s výsledkem řízení, než aby představovala věcné a právně podložené zpochybnění toho, jak krajský soud danou otázku posoudil.

[12] Stěžovatelka dále uvádí, že ve věci nebyla zachována prekluzivní lhůta k doměření cla. Podle čl. 221 odst. 3 ve spojení s odst. 4 celního kodexu EHS *sdělení dlužníkovi nelze provést po uplynutí lhůty tří let ode dne vzniku celního dluhu*. [...] *Vznikne-li celní dluh v důsledku činu, který byl v době, kdy byl spáchán, trestný, může být výše dluhu sdělena dlužníkovi za podmínek stanovených platnými předpisy i po uplynutí tříleté lhůty zmíněného v odstavci 3. Podle § 265 celního zákona, vznikl-li celní dluh, jehož výše může být dlužníkovi sdělena i po uplynutí lhůty stanovené přímo použitelným předpisem Evropské unie, v důsledku činu, který v době, kdy byl spáchán, mohl být důvodem pro zahájení trestního řízení, lze tento celní dluh vyměřit dlužníkovi do 10 let ode dne vzniku celního dluhu*. Stěžovatelka namítá, že nebyl dostatečně objasněn důvod pro zahájení trestního řízení. I na tuto námitku krajský soud v nyní napadeném rozsudku reagoval, neboť uvedl, že celní orgány nemusí úvahu o trestnosti jednání popsat natolik podrobně, jako by ji musely popsat orgány činné v trestním řízení. Stěžovatelka v tomto ohledu nadále zpochybňuje dostatečnou skutkovou zjištění zakládající oprávněnost aplikace § 265 celního zákona a nedostatečné prokázání subjektivních a objektivních znaků trestného činu. I touto otázkou se již NSS ve výše uvedených rozsudcích čj. 3 Afs 379/2020-31 a čj. 2 Afs 388/2020-46 zabýval. Stejně tak se jí zabýval i ve výše zmíněném rozsudku čj. 4 Afs 152/2019-68, v němž v návaznosti na judikaturu SDEU popsal, že „*Soudní dvůr Evropské unie v rozsudku ze dne 16. 7. 2009 ve spojené věci C-124/08 a C-125/08, Gilbert Snauwaert a další, uvedl, že právní kvalifikace jednání jako ‚trestný čin‘ provedená celními orgány nepředstavuje určení, že k protiprávnímu jednání podle trestního práva skutečně došlo. Uvedená kvalifikace se provádí pouze v rámci a pro účely řízení správní povahy, jehož jediným cílem je umožnit uvedeným orgánům napravit případy vybrání dovozního nebo vývozního cla v nesprávné nebo nedostatečné výši [...]. Soudní dvůr při výkladu čl. 3 nařízení (EHS) č. 1697/79 [...] dospěl k závěru, že citované ustanovení je třeba vykládat tak, že ‚nehovoří ani o odsuzujícím rozhodnutí vydaném v trestním řízení, dokonce ani o zahájení jakéhokoliv trestního řízení, ale jednoznačně hovoří o jednání, které jednoduše může být předmětem trestního stíhání před soudem.‘ V rozsudku [...] Gilbert Snauwaert a další Soudní dvůr dále konstatoval, že, [...] ze systematiky článku 221 celního kodexu [EHS] vyplývá, že částka cla může být sdělena dlužníkovi po uplynutí lhůty tří let, pokud následkem trestného činu nemohly celní orgány původně určit přesnou částku cla dlužného ze zákona, a to i tehdy, není-li uvedený dlužník pachatelem tohoto činu.‘ Z citovaných rozsudků tedy vyplývá, že k uplatnění prodloužené lhůty podle čl. 221 odst. 4 celního kodexu [EHS] postačí přezkoumatelná úvaha správního orgánu, ze které vyplývá, že celní dluh vznikl v důsledku činu, který byl v době, kdy byl spáchán, trestný. Nevyžaduje se tedy shledání dlužníka, popřípadě jiné osoby, vinným ze spáchání trestného činu, ani zahájení trestního řízení.“ Nejvyšší správní soud nemá důvod se v projednávané věci odchýlit od dříve vyslovených závěrů, které vyvracejí výše rozvedenou kasační námitku stěžovatelky. Lze tedy zcela souhlasit s krajským soudem i žalovaným v tom, že úvahy celního úřadu ohledně opodstatněnosti doměření cla v prodloužené lhůtě z důvodu podezření z existence jednání způsobilého vést k zahájení trestního řízení (konkrétně ve smyslu trestného činu podvodu podle § 209 trestního zákoníku, případně trestného činu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 téhož zákona) jsou přezkoumatelné a v kontextu projednávané věci plně postačující a opírají se o odpovídající podklady.*

[13] Dále stěžovatelka namítá, že s ohledem na „jazykový a logický výklad“ prováděcího nařízení 2016/278 je třeba dospět k závěru, že v důsledku zrušení nařízení 91/2009 bylo třeba zastavit veškerá doposud neskončená celní řízení, a to i v případě řízení o vyměření nebo doměření cla ke zboží, které bylo na území EU dovezeno přede dnem účinnosti

pokračování

zrušení uvedeného nařízení. Nejvyšší správní soud se již v rozsudcích čj. 2 Afs 376/2019-31 a čj. 2 Afs 377/2019-31 vyslovil, že „řízení“ ve smyslu čl. 1 prováděcího nařízení 2016/278 nelze rozumět jakákoliv jednotlivá celní řízení zahájená na základě nařízení 91/2009, ale pouze antidumpingové řízení ve smyslu čl. 5 nařízení Rady (ES) č. 384/96 ze dne 22. 12. 1995, o ochraně před dumpingovými dovozy ze zemí, které nejsou členy Společenství. Nejvyšší správní soud v uvedených rozsudcích výslovně s odkazem na právní předpisy EU a judikaturu SDEU dovedl, že „nařízení č. 91/2009 bylo vydáno v rámci širšího antidumpingového řízení vedeného Komisí (původně) na základě nařízení č. 384/96. Posledně uvedené nařízení, jakožto tzv. ‚základní antidumpingové nařízení I‘, bylo posléze nahrazeno nařízením Rady (ES) č. 1225/2009 ze dne 30. listopadu 2009, o ochraně před dumpingovým dovozem ze zemí, které nejsou členy Evropského společenství (dále jen ‚nařízení č. 1225/2009‘ nebo ‚základní antidumpingové nařízení II‘). Pokud tedy Komise nařízením 2016/278 mj. zastavila řízení, činila tak zcela zjevně ve vztahu k antidumpingovému řízení, v jehož rámci bylo zrušované nařízení č. 91/2009 prvotně vydáno. Pokud by Komise antidumpingové řízení uvedeným ustanovením nezastavila, bylo by namíste i po zrušení antidumpingového cla (nařízení č. 91/2009) dále postupovat podle aktuálního základního antidumpingového nařízení a pokračovat v antidumpingovém řízení zahájeném již oznámením Komise ze dne 9. 11. 2007, zveřejněném Úředním věstníku Evropské unie. Vzhledem k tomu, že Komise zjevně nepovažovala za vhodné v antidumpingovém řízení pokračovat (patrně s ohledem na doporučení Orgánu pro řešení sporů při Světové obchodní organizaci), rozhodla se je zastavit. Z ničeho nevyplývá, že by snad Komise zamýšlela zastavit veškerá celní řízení vedená orgány celních správ jednotlivých členských států ve věcech celních povinností subjektů, které po čas účinnosti nařízení č. 91/2009 uskutečnily dovoz dotčených spojovacích prostředků ze železa nebo oceli, pocházejících z Čínské lidové republiky.“ V tomto směru lze tedy opět plně odkázat na dřívější judikaturu NSS. Krajský soud na ni v napadeném rozsudku zcela správně odkázal a z jí popsanych závěrů vyšel, pročez vysvětlil, proč nelze se stěžovatelkou souhlasit, že by ve věci existovalo vícero možných výkladů nebo prostor pro případnou aplikaci zásady *in dubio pro mitius*. Pakliže stěžovatelka dále zmiňuje „jazykový a logický výklad“ prováděcího nařízení 2016/278, i na to judikatura NSS již ve výše citovaných dřívějších rozsudcích odpovídá a krajský soud tyto závěry v napadeném rozsudku opět převzal. Nejvyšší správní soud neshledal žádný důvod se od nich nyní odchýlit, tím spíše, jestliže je stěžovatelka zpochybňuje pouze z důvodů, jimiž se judikatura NSS již zabývala. Ani tato kasační námitka tak nemůže být úspěšná.

[14] Nakonec stěžovatelka uvádí, že doměření cla bylo v rozporu se zásadou předvídatelnosti a legitimního očekávání. I tuto námitku krajský soud v napadeném rozsudku řádně zhodnotil. Jak ve vyjádření ke kasační stížnosti zdůraznil žalovaný, je třeba vycházet z toho, že stěžovatelka dovezla zboží, které bylo předmětem sdělení cla, v červnu roku 2014. To vylučuje, aby svůj nárok na předvídatelnost postupu celních orgánů opírala o rozhodnutí vydané v roce 2015. Žalovaný toto rozhodnutí označil za ojedinělý exces a podobně k němu přistoupil i krajský soud. Je třeba jim přisvědčit v odkazu na nález Ústavního soudu ze dne 11. 5. 2005, sp. zn. II. ÚS 487/03, podle něhož „ke znakům právního státu a mezi jeho základní hodnoty patří neoddělitelně princip právní jistoty (čl. 1 odst. 1 Ústavy), jehož nepominutelným komponentem je nejen předvídatelnost práva, nýbrž i legitimní předvídatelnost postupu orgánů veřejné moci v souladu s právem a zákonem

stanovenými požadavky“. Stejně tak lze vycházet z usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 21. 7. 2009, čj. 6 Ads 88/2006-132, vymezujícího správní praxi zakládající legitimní očekávání jako ustálenou, jednotnou a dlouhodobou činnost státních orgánů. Legitimního očekávání se tedy nelze dovolávat na základě ojedinělého a navíc nesprávného či nepřiléhavého rozhodnutí celních orgánů, čímž se ostatně již krajský soud obsáhle v napadeném rozsudku zabýval. Rovněž nelze stavět požadavek předvídatelnosti na tom, že nekontrolované doklady byly v minulosti akceptovány, tím spíše, netvrdí-li stěžovatelka konkrétně, zdali a v jakém rozsahu byla shodná osvědčení o původu v obdobných dovozech celními orgány akceptována jako správná. Ani s touto kasační námitkou se tak nelze ztotožnit.

V. Závěr a náklady řízení

[15] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené neshledal žádnou z uplatněných kasačních námitek důvodnou, a proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[16] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla ve věci úspěšná, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému nevznikly žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti, proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 22. července 2022

Milan Podhrázký
předseda senátu